

Františka Drtikola jsem nejprve objevil jako fotografa, pak jako mystika, následně jako malíře a posléze jako bytost. Přestal jsem ho vnímat jako fotografa, malíře a mystika a vnímám ho konečně jako Františka Drtikola. Je v tom rozdíl. A velký.

Koncem roku 2004 vyšla krásná knížečka "Duchovní cesta". Je v ní hodně obrázků i dosud neznámých, hlavně z posledních let jeho tvorby, a moc pěkných. Je tam jeho deník z let jeho hledání. A pak různé texty jeho přátel. Není to ke čtení, ale spíš k listování. Milé i zajímavé. A těší mne, že jeho myšlenky a slova mohou sdílet.

Něco opíšu, jen tak. A začnu postřehem k povídání o slovech.

Pozor na slova! Každé slovo nebo věta musí být řečeny v duchu a vpravdě z nitra. Musíme to samé rovněž celou bytostí vnitřně cítit a prožívat, nic jiného nesmí zkazit to, co říkáme.

Hmotě se tak dlouho dává vědomí té a té účelnosti, k čemu má sloužit, až na konec to pochopí a dostane ty vlastnosti, které jí člověk dal.

Hmota přijímá, duch dává.

Neobdivujeme dílo, nýbrž ideu, která je v díle obsažena. Proto díla bez idejí nejsou díla trvalé hodnoty.

V Božím TEĎ je vše již vykonáno.

Každý tvor, každá bytost, každá věc si říká: "JÁ". Je tedy v celém vesmíru jen Já.

Střed vesmíru je všude.

Nedržte se formy, držte se podstaty.

Vše ve světě forem je jen symbol.

Proč bych povídal, proč bych myslel, když vše je již vymyšleno, vysloveno? Prostě mlčí a dívá se (On). A proto musíme také mlčet a dívat se.

Vědomí dívá se na Sebe Sama.

Bůh sám sebe v tvorech poznává.

Světlo je všude a ti, co hledají, zapomínají, že to světlo je také v nich.

Aby světlo bylo vidět, musí být tma.

Aby muž věděl, že je mužem, musela být stvořena žena.

Obě pohlaví musí mít mystik v sobě. Toť velké mystérium, a posvátné. A proto nesmí to býti poskvrněno činy na úrovni zemské - zvířecí.

Vše, co člověka potká, ať dobré nebo zlé, nutno brát jako stupeň na cestě ku poznání, nikdy jako překážku.

Bůh nic nechce, protože vše má. A proto nesmíme mít rovněž žádných přání, abychom se mohli spojit s Bohem.

Poznávám-li, že jsem "zhřešil", týmž okamžikem jsem zproštěn viny; neuznám-li to a trvám na tom, že jsem činil dobře, jest to "hřích".

Pozoruje-li člověk svůj život důkladněji, poznává, že všechny události a věci směřovaly jen k tomu, aby došel k poznání.

Poznání vždy vyžaduje obět.

Moudrý nemyslí, on ví.

*Vypsal bych textů více, ale měl bych spíš vybírat méně...
Ale ještě tento připojím, byl z dopisu...*

"Až se uvidíš nahá, bude to pokrok.
Až se uvidíš jako světlo, bude to zase pokrok.
Až se uvidíš jako bod, bude to ještě lepší.
Až se vůbec nevidíš, až se sama najdeš, bude to nejlepší."

(mz)
(přepsáno z výše uvedené knihy v lednu 2005)